

Sandra Berg

**LIJK OP
ZOLDER**

(ont)spannend en romantisch

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest
Druk: Practicum, Soest

ISBN 978-94-6204-115-8

© 2014 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2014 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Bij Uitgeverij Cupido verschenen:

* Heldin op klompen

* Buitenbeentjes

* Speurneus op hakken

* Spokenjacht

* Verliefd, Verloofd, Verdacht

* Oma's in actie

* Molly's dagboek: Paarden & Passie

* Verloren woud

* Reis naar het noorden

* De erfenis

* Geen weg terug

* De ontvoering

* Gevaarlijke Missie (jeugd 10 - 12 jaar)

Hoofdstuk 1

Het stoorde haar een beetje, die ietwat gelige gevels met dat houten framewerk.

Niet omdat het oud was. Ze had geen probleem met oud.

Maar het was scheef.

Niet verzakt of ineengedoken als een oud vermoeid vrouwtje, maar scheef.

Helaas was dat iets waarmee ze zou moeten leren leven. Zoveel opties waren er op dit moment immers niet.

Ze zou niet stoppen met zoeken, dat niet.

Niet alleen vanwege die scheefheid, die haar evengoed niet lekker zat, maar vooral omdat het geen vrijstaand huis was. Het huis lag buiten de stad en landelijk – sommige mensen deden daar zo belachelijk lyrisch over, maar dat ging haar toch te ver – maar ze kreeg evengoed een buurman of buurvrouw. Of nog erger... een buurgezin. Ze wist niet wie hij of zij was. Of waren. Alleen dat de burens ook vandaag hun intrek zouden nemen.

Hopelijk bleek het niet iemand met de vreemde misvatting dat burens elkaars vrienden hoorden te zijn. Het laatste wat ze kon gebruiken, was een of andere alternatieve blije trien die over de schutting wilde kletsen.

Waren die zussen Froninck en hun broer maar gewoon bij elkaar blijven wonen, dan was de oude boerderij nu nog één geheel geweest, zoals het hoorde. Maar de zussen hadden een eigen woonruimte verkozen boven een gedeeld huis met hun broer. Of misschien was het initiatief ook wel van de broer afgekomen.

Het was in ieder geval de reden geweest voor een kostbare verbouwing, die het huis in tweeën had gedeeld.

De zussen hadden natuurlijk in hun deel van het huis kunnen blijven wonen na de dood van hun broer, maar het speet Doortje nauwelijks dat ze een andere keuze hadden gemaakt. Vooral LUNETTE Froninck was het type dat haar met die dienstbaarheid van haar op de zenuwen zou werken. Van Gabie zou ze waarschijnlijk minder last hebben gehad, als ze tenminste binnen de morele waarden van de vrouw was gebleven.

Als ze er zo over nadacht, leek het alles behalve onwaarschijnlijk dat het de broer was geweest die een eigen woonruimte had willen hebben...

Het maakte eigenlijk ook niet uit. Het hele huis was ongetwijfeld te duur geweest. En als ze meteen duidelijk was naar haar toekomstige buur of burens, viel er wellicht mee te leven.

Dat Doortje uitgerekend dat deel van het huis had gehoord waar die broer, Faber Froninck, was gestorven, maakte haar niet uit. Ze had de boel laten schilderen en er een schoonmaakploeg op losgelaten en dat was dat. Mensen gingen nu eenmaal dood. Zo simpel was het.

Ze stak de sleutel in het slot, maar bleef in haar beweging steken, omdat een kleine gammele vrachtauto de oprit opreed. Geen verhuizers. Althans niet háár verhuizers.

Ze bleef bij de deur staan en keek hoe de kleine vrachtauto voor het huis parkeerde.

Twee mannen sprongen uit het versleten voertuig. Een van hen was tamelijk dik en droeg een broek die irritant laag op de heupen zat. Ze hoopte dat hij zich niet van haar af zou draaien om

zich te bukken. Zo'n uitzicht liet ze liever aan zich voorbij gaan. De andere man was van haar leeftijd, nam ze aan. Lang, slank – redelijk goed gebouwd, zou ze bijna zeggen – met kort donker haar dat als een ragebol zo'n beetje alle kanten uitstak. Een halfwas snor en baard, type ongeschoren uiterlijk dat blijkbaar sexy was. Verhuizers voor haar nieuwe buur, of erger?

De jongere man keek naar haar, liet zijn blik even over haar lichaam glijden – iets wat als een inbreuk voelde, maar waar ze wel aan gewend was – en liep vervolgens naar haar toe.

“Nieuwe huurster?” vroeg hij.

Ze knikte.

“Ik ook, en volgens de regels moet ik mij dus voorstellen.” Hij stak zijn hand naar haar uit, die ze aarzelend aannam.

“Guy Raven,” zei hij.

“Doortje van Deijk.”

“Alleenstaand?”

“Waarom moet je dat weten?”

“Dan weet ik of ik het twijfelachtige genot van krijsende kinderen kan verwachten.”

“Nee. Geen krijsende kinderen.”

“Goed.” Hij knikte, draaide zich om en liep weg.

“Lekker ding,” hoorde ze de dikke sissen. “Lijkt op die actrice uit *Friends with Benefits*.”

“Kijk jij zulke films?”

“Moet van de vrouw, hè. Ze wil niet alleen kijken. Maar als ik niet getrouwd was...”

Guy haalde – tot haar irritatie – slechts zijn schouders op.

Doortje keek hem een tel na. Hij liep met slingerende armen als

een aap, vond ze. Maar blijkbaar was hij gesteld op zijn rust en dat was prima.

Ze draaide zich weer naar haar deur, draaide de sleutel om en duwde de deur open.

Haar deur. Vreemd.

Het rook fris, constateerde ze.

Ze liep de hal binnen en keek tevreden naar de muren die eierschaal-wit waren geverfd. Strak en netjes, zoals je van het bedrijf dat ze had ingehuurd mocht verwachten. Niet het goedkoopste bedrijf, maar de werknemers waren vakmensen en leverden goed werk. Net als de werkneemsters van het schoonmaakbedrijf, dat ze had ingehuurd.

Ze controleerde de woonkamer en de rustieke keuken. Haar vingers gleden over de randjes van de kozijnen. Brandschoon. Prima. Ze wierp een blik in de keukenkastjes. Schoon. Een paar planken waren vervangen, wist ze. Perfect.

Ze liep naar de thermostaat en zette de verwarming op 21 °C.

Het was nog vroeg in het voorjaar en het huis voelde nog wat kil. Doortje had haar jas nog aan, maar ze verwachtte elk moment de verhuizers met haar spullen en het was prettig om alvast een huiselijke sfeer te creëren. Huiselijkheid en kilheid gingen niet samen.

Ze liep terug naar de hal en nam de trap naar boven.

De treden kraakten een beetje, zoals je bij een oud huis mocht verwachten, maar het stoorde haar minder dan verwacht.

Er waren twee kamers boven. Twee kamers en een badkamer. Meer dan genoeg.

Een slaapkamer en een werkkamer. Meer had ze niet nodig.

De badkamer was tamelijk nieuw, wist ze. Ze had hem gelaten zoals hij was, wit en strak, met enkele bescheiden lichtblauwe accenten.

Ze bekeek de lege toekomstige werkkamer en de slaapkamer. De vage geur van verf was hier nog niet helemaal verdwenen, maar alles zat goed in de verf en was schoon.

Terwijl ze de kozijnen nog een keer extra controleerde, knoopte ze haar jas los. Vreemd dat ze het nu opeens warm had. De radiatoren waren nog niet heet en het kon nauwelijks door de inspanning komen. Ze bleef staan en keek om zich heen. Inbeelding of echte warmte?

Onzin. Ze beeldde zich niets in. Daar was ze te nuchter voor. Het wás hier gewoon warm. Uitgerekend in de slaapkamer. Ze hield niet van warme slaapkamers.

Maar waar kwam het vandaan? Ze controleerde de radiator nog een keer, constateerde dat hij dicht was gedraaid en koud aanvoelde, en zocht opnieuw de warmtehaard.

Het leek van boven af te komen. Van de zolder?

Het dak was goed geïsoleerd, had Gabie Froninck beweerd.

Maar wat noemde dat mens goed geïsoleerd? Ze leek aardig bij de tijd ondanks haar zeventig jaren, maar dat wilde niet veel zeggen. Gabies referentiekader was ongetwijfeld niet hetzelfde als dat van haar.

Doortje keek naar boven, naar het plafond.

Het was de laatste dagen nog niet echt warm geweest, maar de zon had geschenen. Misschien sloeg de zolder de warmte op?

“Op de zolder staan nog wat spullen van Faber,” had Gabie gezegd, toen ze na de bezichtiging aan het tuintafeltje in de al leeg-

geruimde woonkamer hadden gezeten.

“Een paar herinneringen,” had Lunette er haastig aan toegevoegd terwijl ze de kopjes opnieuw met thee had gevuld. Slappe zoi, die Doortje normaal gesproken nooit dronk.

Gabie had haar smalle mond met de strak gerimpelde huid eromheen misprijzend dichtgeknepen. “O, lieve help, Lunette, maak er toch niet altijd een sentimenteel verhaal van. We weten eenvoudigweg niet wat we ermee moeten en laten het daarom op de zolder staan.”

“Waarom geeft u het dan niet aan een kringloopwinkel?” had Doortje gevraagd.

Ze had Lunettes gechoqueerde blik gezien, maar er geen aandacht aan besteed. Ze had alleen Gabie aangekeken.

“Er zijn zaken van waarde bij en we worden het niet eens over een eventuele verkoop. Vandaar. Maar de zolder is in feite niet meer dan een vliering en ik kan mij nauwelijks voorstellen dat het bezwaar oplevert. De huurprijs is laag genoeg om het als huis zonder zolder te accepteren.”

Gabie was duidelijk geweest. Geen gezeur over die vliering. Die is en blijft van ons.

Doortje was ermee akkoord gegaan, maar alleen omdat ze uiteindelijk toch zou doen wat ze wilde. En als dat betekende dat ze de zolder op wilde, dan deed ze dat.

Die drang was overigens nog niet eerder bij haar opgekomen. Mogelijk omdat ze nog maar twee keer in het huis was geweest: een keer voor de bezichtiging en een keer met de schilders en schoonmakers. Ze had toen andere zaken aan haar hoofd gehad. Maar misschien vooral omdat ze de zolder niet nodig had.

Het idee dat boven haar hoofd een warme, bedompte ruimte was, mogelijk smerig en met muizen, gaf haar nu echter een ongemakkelijk gevoel.

Een gevoel dat ze onmogelijk kon negeren.

Ze had maar één optie. De zolder op gaan en de ruimte bekijken. Eventueel de vloer isoleren en de schoonmaakploeg nog een keer inhuren.

De kostbare voorwerpen mocht de familie houden. Ze voelde er niets voor om haar eigen bezittingen daar op te slaan. Ze had niet eens iets wat ze daar kon opslaan. Als ze iets niet nodig had, deed ze het weg. Die bewaarwoede van mensen had ze nooit begrepen.

Maar dat betekende niet dat ze in deze kamer haar nachten moest doorbrengen, zonder te weten wat zich boven haar hoofd bevond.

Ze liep terug naar de gang, bekeek het luik naar de zolder, bekeek de grendel en stelde tevreden vast dat er geen slot op zat. Ze reikte naar de grendel. Het plafond was hier wat lager dan beneden, en ze kon er net bij als ze op haar tenen stond en haar rug strekte.

Het kostte moeite om de grendel naar achteren te schuiven, en ze voelde hoe de spieren in haar rug protesteerden, maar ze was geenszins van plan om ermee te wachten.

Het laatste stukje van de ontgrendeling verliep tamelijk plotseling en het luik klapte open.

Geen stofwolk en geen stank. Het was alleen alsof een ballon gevuld met warmte en een wat zoetige geur over haar uit werd gestort. Ze trok haar neus op en zette een stap achteruit. Isolatie

was werkelijk geen overbodige luxe. Abnormaal, de hoeveelheid warmte die op zolder was opgeslagen.

Zoals zo vaak bij een vliering, was een ladder aan het luik bevestigd, die met een eenvoudige handeling opvallend soepel naar beneden schoof.

Doortje voelde toch een beetje weerstand, toen ze op de ladder ging staan en de eerste trede beklom. Ze hield niet van zolders. Maar ze hield nog minder van onwetendheid over de dingen die zich boven haar hoofd bevonden, dus haalde ze diep adem en klom door.

De warmte die van de vliering naar buiten was gekomen bij het openen van het luik, bleek slechts een deel van de opgeslagen warmte te zijn geweest. Het was hier minstens vijftwintig graden. Waarschijnlijk veel warmer. En dat terwijl het buiten nog behoorlijk koel was.

Ze klom door de opening, stapte van de ladder af en keek om zich heen.

Het licht, dat via een vuil dakraam naar binnen stroomde, tekende een wat wazig vierkant op de houten vloer. Het dak ontleende zijn vorm en steun aan oude donkere eiken balken, waartussen platen waren getimmerd die toch deden vermoeden dat het dak was geïsoleerd. Tegen de lage wanden, links en rechts, stonden spullen die waarschijnlijk nog van Faber waren geweest.

Doortje zag een sierlijk kastje, een schilderij met een tafereel van een jonge vrouw uit een ver verleden die zich aankleedde in een stenen erker, een grote kaspiegel met houten lijst, voorzien van de nodige frutsels en friemels, een antieke dekenkist, twee schemerlampen en een paar dozen. Alles was voorzien van een

dikke laag grijs stof.

De warmte leek van het raam af te komen, maar de zon kon daarvoor nauwelijks verantwoordelijk zijn. Die had zich vandaag immers nog niet laten zien.

Opeens zag Doortje de radiator. Hij leek volkomen misplaatst op zolder. Het was zo'n modern ding, met snoer en stekker, die je eenvoudig aan kon zetten. En als ze zich niet vergiste, stond het ding werkelijk aan.

Hadden ze hem gebruikt toen ze de rommel van Faber hier op sloegen en vergeten uit te zetten?

Doortje liep richting raam, voorbij het kastje, met haar blik gericht op de radiator. Geen twijfel mogelijk: de warmte werd door dat ding verspreid.

Ze liep erheen, voelde eraan, trok onmiddellijk haar hand weg omdat het ding bloedheet bleek te zijn en keek naar de kabel die achter een doos verdween. Ze zuchtte diep, zette het ding uit en schoof de doos opzij om de stekker uit het verborgen stopcontact te trekken.

Het rook hier zo vreemd, zo zoetig... Waar kwam het vandaan? Ze ging weer rechtop staan en keek om zich heen. Nu pas zag ze het matras, net achter het kastje. Dat was eerder aan haar aandacht ontsnapt, omdat ze alleen naar de radiator had gekeken.

Naast het matras stond een tafeltje, met daarop een half gevulde fles met een of ander dik kleurig goedje, een oude mok, een bord met een stuk eruit, slordig neergegooide vodden en een stapel kranten waar ze liever niet tussen keek. Beddengoed leek als een chaotische berg op het matras gegooid.

De zoete geur leek hier zijn oorsprong te hebben. Bedorven

waar of iets dergelijks?

Ze mompelde een verwensing en wilde zich omdraaien en weggaan. Een schoonmaakploeg moest dit maar voor zijn rekening nemen.

Toch deed ze het niet. Haar blik bleef gevestigd op het slordig gedrapeerde beddengoed op het matras. Ze wist niet zeker of de geur precies daarvandaan kwam of dat het gewoon iets was waar ze de kriebels van kreeg. Als ze niet beter wist, zou ze denken dat daar, onder dat beddengoed, iemand lag.

Onmogelijk natuurlijk.

Maar nu naar beneden gaan en het luik sluiten, was geen optie. Ze zou alleen nog maar aan die berg beddengoed denken, aan het idee dat daar misschien iemand lag. Hoe belachelijk dat ook was.

Ze voelde aarzeling toen ze erheen liep en het beddengoed vastpakte. Ze voelde de neiging om het weer los te laten en weg te lopen. Maar ze deed het niet.

Ze was nog nooit ergens voor weggelopen.

Nee. Dat was niet waar. Ze was weggelopen voor de drukte in de stad.

Of viel dat onder de noemer ‘oplossingen zoeken voor haar toenemende irritatie’?

Ze haalde diep adem en trok het beddengoed met een ruk weg. Een lege matras. Dat zou ze zien. Ze zou beseffen dat haar reactie paranoïde was.

Maar er was geen leeg matras.

Haar blik bleef strak gericht op het zandkleurige perkamentachtige menselijke lichaam met het lange zwarte haar.

Ze voelde de neiging het aan te raken.

Dit was niet echt. Dit kón niet echt zijn. Lijken gingen rotten. Ze veranderden niet in een verdroogde kopie van zichzelf. Dit was een van de verzamelobjecten van die Faber. Een mummie of iets dergelijks. Faber had een zieke geest, blijkbaar. Hoewel... Ze keek om zich heen. Klassieke voorwerpen. Misschien zelfs waardevolle voorwerpen. Niets dat wees op een vreemde kronkel van de geest. En als dit werkelijk een verzamelobject was, waarom lag het op een bed onder de dekens? Waarom die flessen, mok, bord en kranten? En die vodden? Kleding, zag ze nu. Alsof het in scène was gezet.

Ze week een paar passen achteruit.

Ze voelde geen enkele neiging om te gillen, zoals je in films altijd zag. Ze had dat toch al nooit begrepen, dat idiote gekrijs. Ze voelde eigenlijk vooral verbazing.

Langzaam draaide ze zich om, liep naar de trap, daalde via de ladder af, sloot het luik en liep naar beneden.

In de hal bleef ze staan. Haar handen waren klam, kleverig.

De verhuizers konden elk moment komen.

Haar gedachten dwarrelden door elkaar. Verhuizers, een stoffige zolder met lijk of pop, die rare geur.

De benauwde lucht van de zolder leek zich nu door het huis te verspreiden.

Ze had zuurstof nodig. Ze had definitief frisse lucht nodig. Maar eerst haar handen... Het was alsof het stof eraan vast kleefde, zich verspreidde over haar onderarmen.

Haastig liep ze naar de keuken en waste haar handen. Geen zeep. Waarom had ze hier geen zeep neergezet? Hoe had ze zo

dom kunnen zijn? Ze wreef haar handen onder de kraan zo drif-
tig over elkaar dat de huid gloeide. Geen zeep. Hoe moest ze
haar handen schoon krijgen zonder zeep?

Warmte drong zich aan haar op. Ze had frisse lucht nodig.

Ze schudde de druppels van haar handen, zette de kraan uit en
viste het flesje met desinfecterende gel uit haar zak, om haar
handen schoon te maken. Het was geen zeep, maar het was iets.
Ze trok haar jas weer dicht en liep via de keuken de tuin in.

Er stond een frisse wind. Koud, maar weldadig.

Ze haalde diep adem, keer op keer. Ze huiverde.

Nadenken. Rustig nadenken. Het... Het *iets* daarboven *kon* geen
lijk zijn. Onmogelijk.

“Je ziet er beroerd uit.”

De opmerking kwam vanuit de buurtuin, en ze wendde zich
naar de man die hem had geuit: haar nieuwe buurman Guy.

“Spook van Faber gezien?”

“Ik geloof dat er een lijk op mijn zolder ligt,” zei ze.

Hij keek haar onderzoekend aan. “Serieus?”

Ze negeerde de spottende ondertoon. “Serieus. Tenzij het een
realistisch nagemaakte mummie is. Maar dan is het een zieke
fantast geweest die de entourage heeft aangepast.”

Guy keek haar wat sceptisch aan. Het was duidelijk dat hij aan
haar verstand twijfelde.

“Het kan trouwens niet van Faber zijn,” besloot Doortje. Ze
dacht hardop. “Die zussen hebben zijn spullen opgeslagen. Ik
geloof niet dat ze een lijk of imitatiemummie zouden bewaren.
Nee. Ze zouden het hebben weggegooid, de stort op. Zeker Ga-
bie.”

“Laat zien,” zei Guy. Hij klom over de veel te lage afscheiding haar tuin in.

Ze twijfelde even. Ze moest geen vreemde kerel in haar huis.

“Heb je verstand van lijken en namaak-mummies?” vroeg ze. Wat had het anders voor zin?

“Ja.”

“Ben je begrafenisondernemer of zo?”

“Schrijver. Detectives. Ik heb in het kader van mijn boeken lijken bestudeerd.”

“Een schrijver?” Doortje trok haar wenkbrauwen op. “Jissis.”

“Fijn, die erkenning. Het lijkt?”

“Ik weet niet of het een lijk is, zoals ik al zei. Als het een lijk is, is het verdroogd, niet verrot. En dat is niet logisch.”

“Op zolder, zei je toch?”

Ze knikte.

Guy liep voor haar uit het huis binnen, regelrecht naar boven.

“Ben je bang dat het wegloopt?” vroeg hij met een blik op het gesloten luik.

“Het stinkt daarboven en het is smerig.”

“Lijken ruiken meestal niet zo fris. Al zou normaal gesproken het hele huis naar rottend vlees moeten stinken.”

Doortje bespeurde voor haar gevoel te veel belangstelling. Was hij soms gek of zo? Hoewel... hij was natuurlijk schrijver. Dat verklaarde veel.

Guy opende het luik en klom zonder aarzeling de ladder op, naar boven.

Doortje volgde hem.

“Waar?” vroeg hij, toen ze op zolder stonden.

“Bij de radiator, achter de kast.”

Guy liep er meteen heen en bleef bij het matras staan. Geïnteresseerd keek hij naar het gemummificeerde lijk. “Het ziet er nogal realistisch uit,” merkte hij op. “En gezien de rommel die hier ligt, zou je denken dat ze hier kampeerde.”

“Zonder dat iemand het merkte?”

“Ze kan haar intrek hebben genomen toen het huis leegstond.”

“Waarom?”

“Goeie vraag.” Hij zakte op zijn hurken, liet zijn blik over het lichaam glijden, dat slechts deels was bedekt met een stoffig ogend jurkje, maar raakte het niet aan. Hij raakte niets aan.

“Waarom is ze verdroogd?” vroeg Doortje.

“Het is hier verdraaid warm. Was die radiator aan?”

“Ja.”

“Dan is dat de reden. Normaal gesproken rot een lijk en dat betekent dat je al na een paar dagen niet meer in de buurt kunt komen zonder dat je maag omdraait. Maar hete, droge lucht kan voor natuurlijke mummificatie zorgen. Het lijkt erop dat dit is gebeurd.”

“Als ze echt is.”

“Ja. Als ze echt is. Maar eerlijk gezegd denk ik dat het wel zo is.”

“Dat heb ik weer,” verzuchtte Doortje. “Een lijk op zolder.”

Guy kwam weer overeind en keek haar aan. “Geen gegil?” Plagend, een beetje verbaasd misschien.

“O, alsjeblieft zeg. Ik ken haar niet eens. Gillen doen ze in films. En in die boeken van je, neem ik aan.”

“Een gechoqueerde reactie bij het aantreffen van een lijk is vrij

normaal.”

“Binnen jouw referentiekader, neem ik aan.”

“Een vrij normaal referentiekader. Je zult de politie moeten bel-
len.”

“Waarschijnlijk wel. Zit ik net op te wachten, een hoop volk
over de vloer met lastige vragen over iets waar ik niets van af-
weet, juist nu de verhuizers elk moment kunnen komen.”

“Je kunt haar ook laten liggen. Ze zal je niet lastig vallen.”

“Nee, laat maar.” Ze draaide zich om en liep naar de trap, om als
eerste de zolder te verlaten.

Het was er te benauwd, te bedompt. Onaangenaam.

Ze daalde via de ladder af, meteen gevolgd door Guy.

Ze sloot het luik weer.

“Nog steeds bang dat ze wegloopt?” vroeg Guy.

“Leuk.” Ze wendde zich van hem af en liep naar beneden, ge-
volgd door de schrijver die zijn tijd volgens haar vast beter kon
gebruiken.

Eenmaal beneden liep ze regelrecht naar de keuken, waste op-
nieuw fanatiek het stof van haar handen, desinfecteerde ze weer
– waarom had ze toch die verdraaide zeep vergeten? – haalde
haar gsm uit haar jaszak, maar twijfelde toen. “Alarmnum-
mer?” vroeg ze zich hardop af. “Het is nauwelijks een spoedge-
val.”

“Als je wilt wachten totdat ze een keer tijd hebben, niet nee.”

Doortje dacht aan de verhuizers. Nee. Ze wilde niet wachten.

Ze drukte het alarmnummer in en vertelde dat ze een lijk op zol-
der had gevonden. Of in ieder geval iets dat daar behoorlijk op
leek.

Doortje bood Guy geen koffie of iets dergelijks aan terwijl ze op de politie wachtten. Ze had die mogelijkheid niet eens, als ze dat al zou willen. Maar ze wilde het niet.

Ze vond het niet nodig dat hij bleef.

“Moet je die vriend van je niet gaan helpen in huis?” vroeg ze. “Ik neem aan dat jullie genoeg werk hebben met de verhuizing en inrichting.”

“Mijn vriend?” Hij bewoog zijn wenkbrauwen zodat ze twee schuine streepjes vormden, met de punten bij de neus naar boven.

“Dat figuur achter het stuur van die gedateerde vrachtwagen.”

“Denk je werkelijk dat hij en ik...”

Ze haalde haar schouders op. “Ik denk niets. Het interesseert mij niet bijzonder.”

“Hij is verhuizer.”

“Hij? Ga je mij vertellen dat je dat...” Ze wees met slechts een hoofdknikje in de richting waar zich buiten ergens de vrachtwagen moest bevinden. “...hebt ingehuurd?”

“Hij is goedkoop.”

“Dat geloof ik graag.”

“Ik vermoed dat hij momenteel uitrust van alle beslommeringen met een fles bier in zijn hand.”

“Dat verbaast mij al net zomin.”

“Ik heb dus geen haast.”

“Daar lijkt het op.” Doortje zuchtte gelaten.

“De politie wil mij ongetwijfeld spreken, omdat ik ook op zolder was. Misschien willen ze zelfs vingerafdrukken om mij uit te sluiten bij een eventuele misdaad.”